

KANSAINVÄLINEN BESTSELLER NRO 1

CROSS
FIRE

SYLVIA DAY

BON

Sinusta
heijastettu

SYLVIA DAY:

CROSSFIRE-SARJA

Sinulle paljastettu (2012, suom. 2012)

Sinusta heijastettu (2012, suom. 2013)

Englanninkielinen alkuteos *Reflected in You* ilmestyi 2012 Yhdysvalloissa.

Originally published by The Penguin Group.

Copyright © 2012 by Sylvia Day

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2013

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7184-1

*Omistan tämän Nora Robertsille,
innoituksen lähteelle ja todelliselle tyyli-taiturille.*

1

Rakastin New Yorkia juuri niin sekopäisen intohimoisesti kuin vain yhtä toista asiaa elämässäni. Kaupunki oli uuden maailman mahdollisuuksien ja vanhan maailman perinteiden mikrokosmos. Konservatiivit seurustelivat boheemien kanssa. Arkipäivään mahtui niin kummallisuuksia kuin korvaamattoman arvokkaita harvinaisuuksiakin. Kaupungin sykkivä energia ruokki kansainvälisiä liike-elämän verkostoja ja veti puoleensa ihmisiä joka puolelta maailmaa.

Ja mies, joka oli kaiken sen elämän sykkeen, kiihkeän kunnianhimon ja maailmankuulun mahdin ruumiillistuma, oli juuri nainut minua kahteen varpaita kipristelevän voimakkaaseen orgasmiin asti.

Tassuttelin Gideon Crossin valtavaan vaatehuoneeseen, vilkaisin mennessäni seksin ruttaamia lakanoita ja tunsin sävähdysten muistaessani nautinnon hetket. Hiukseni olivat yhä kosteat suihkun jäljiltä ja ylle kietomani pyyhe oli ainoa vaatetukseni. Minun olisi ehdittävä töihin puolessatoista tunnissa, ja aika riittäisi niukasti. Aamutoimiin täy-

tyisi selvästi varata aikaa seksille, jotta en joutuisi aina hoppuilemaan. Gideon heräsi valmiina valloittamaan maailman, ja hän halusi aloittaa dominoinnin minusta.

Enkö ollutkin onnentyttö?

Heinäkuu teki tuloaan, ja lämpötila New Yorkissa nousi hellelukemiin, joten valitsin ylleni kapeat, prässätyt luonnonpellavahousut ja hihattoman popliinipaidan, joka oli samaa pehmeänharmaata sävyä kuin silmäni. Hiustenlaitto ei kuu lunut vahvuuksiini, joten vedin pitkät vaaleat hiukseni yksinkertaiselle poninhännälle ja meikkasin kasvoni. Kun olin edustuskelpoinen, lähdin makuuhuoneesta.

Kuulin Gideonin äänen heti astuessani käytävälle. Värähdin hieman tajutessani, että hän oli vihainen ja puhui matalalla, tyyllä äänellä. Hän ei ärtynyt helposti... jollei sitten suuttunut minuun. Minä sain hänet korottamaan ääntään ja kiroilemaan, jopa haromaan upeita olkapäille ulottuvia sysimustia hiuksiaan.

Enimmäkseen Gideon oli kuitenkin oikea hillityn voiman perikuva. Hänen ei tarvinnut huutaa, sillä hän sai ihmisten puntit tutisemaan pelkällä katseella tai nasevalla sanalla.

Hän oli kotitoimistossaan. Hän seiso i selin oveen Bluetooth-kuuloke korvallaan. Hänen käsivartensa olivat puuskassa, ja hän katseli ulos Viidennellä avenuella sijaitsevan kattohuoneistonsa ikkunoista antaen vaikutelman erakko luonteesta, yksilöstä, joka oli erillään ympäröivästä maailmasta, mutta joka kykeni vaivatta hallitsemaan sitä.

Nojasin ovenpieleen ja nautin täysin siemauksin näkemästäni. Olin varma, että oma näkymäni taivaanrannasta oli parempi kuin hänen. Näköalapaikaltani hän näytti yhtä voimakkaalta ja vaikuttavalta kuin taustalla erottuvat, korkealle

kohoavat pilvenpiirtäjät. Hän oli jo käynyt suihkussa ennen kuin olin itse kyennyt ryömimään pois sängystä. Hänen voimakasta riippuvuutta aiheuttava vartalonsa oli nyt puettu kahteen osaan kalliista mittatilaustyönä tehdystä kolmiosaisesta puvusta – jollaisista tunnustin kiihottuvani. Näin hänen täydellisen takapuolensa ja voimakkaan, liiviin puetun selkänsä.

Seinällä oli valtava kollaasi valokuvista, jotka oli otettu meistä kahdesta, sekä yksi hyvin intiimi otos, jonka hän oli ottanut minusta nukkuessani. Useimmat kuvat olivat paparazzien nappaamia, sillä he seurasivat hänen jokaista liikettään. Hän oli Gideon Cross, Cross Industries -yhtiön johtaja, ja hän kuului naurettavan nuorena, kahdenkymmenen kahdeksan vuoden iässä, maailman kahdenkymmenenviiden rikkaimman ihmisen joukkoon. Olin melko varma, että hän omisti huomattavan kimpaleen Manhattanista; siitä olin ehdottoman varma, että hän oli koko planeetan seksikkäin mies. Ja hänellä oli valokuvia minusta kaikkialla, missä hän työskenteli, aivan kuin minua olisi voinut olla yhtä hauskaa katsella kuin häntä.

Hän käännähti ympäri ja kohdisti jäätävän katseensa minuun. Tietenkin hän oli tiennyt, että olin siinä, tarkkailemassa häntä. Kun olimme lähekkäin, ilmassa rätisi, aistittavissa oli samanlainen odotuksen tunne kuin varautuneessa hiljaisuudessa ennen ukkosen jyrähdystä. Hän oli luultavasti odottanut hetken ennen kuin oli kääntynyt minuun päin, antanut minulle tarkoituksella tilaisuuden ihaila itseään, sillä hän tiesi, että minusta oli ihanaa katsella häntä.

Tumma ja turmiollinen. Ja kokonaan minun.

Voi taivas... Nuo kasvot vaikuttivat minuun aina yhtä voimakkaasti. Veistokselliset poskipäät ja tummat, voimakkaat

kulmakarvat, paksuripsiset siniset silmät ja nuo huulet... täydellisen aistillisiksi ja ilkkuriseksi muotoillut. Nautin siitä, kun ne hymyilivät viettelevästi, ja värähdin, kun ne kapenivat ankaraksi viivaksi. Ja kun hän painoi huulensa vartaloleni, paloin halusta häntä kohtaan.

Jessus, kuuntele nyt itseäsi. Hymyilin muistaessani, miten olin ennen ärtynyt ystäviini, jotka olivat heittäytyneet runollisiksi kuvaillessaan poikaystäviensä komeutta. Mutta tässä minä nyt olin, alinomaa ihmeissäni siitä, miten upea näky tämä monimutkainen, turhauttava, sekopäinen ja syntisen seksikäs mies olikaan, mies, johon rakastuin päivä päivältä syvemmin.

Tuijotimme toisiamme, eikä hänen vihainen ilmeensä heltynyt, eikä hän lakannut puhumasta linjan toisessa päässä olevalle ihmisparalle, mutta hänen katseensa muuttui hyytävän ärtyneestä kuumaksi ja himokkaaksi.

Minun olisi pitänyt jo tottua siihen, miten hän muuttui minua katsellessaan, mutta muutos vaikutti minuun yhä niin voimakkaasti, että vavahdin. Katse kertoi, miten rajusti ja perusteellisesti hän halusi panna minua – mitä hän tekikin aina tilaisuuden tullen – ja sen kautta näin myös välähdyksen hänen raa'asta, armottomasta tahdonvoimastaan. Voima ja hallinta leimasivat kaikkea, mitä Gideon teki.

”Nähdään kahdeksalta lauantaina”, hän sanoi vielä ennen kuin kiskaisi kuulokkeen korvaltaan ja nakkasi sen pöydälle. ”Tule tänne, Eva.”

Värähdin taas kuullessani, miten hän lausui nimeni käyttäen samaa käskevää sävyä, jolla hän sanoi ”*Laukea, Eva*”, kun olin hänen allaan... kun hän täytti minut... kun halusin epätoivoisesti saavuttaa kliimaksin...

”Sellaiseen ei ole nyt aikaa, ässä.” Peräännyin käytävälle, koska olin heikko hänen suhteensa. Sain melkein orgasmin vain kuuntelemalla hänen pehmeän aistillisen äänensä hienoista karheutta. Ja aina kun hän kosketti minua, antauduin.

Kiiruhdin keittiöön keittämään meille kahvia.

Hän mutisi jotakin ja lähti perääni tavoittaen minut helposti pitkin askelin. Huomasin seisovani naulittuna käytävän seinää vasten, lähikontaktissa satayhdeksänkymmentäsenttisen jykevän ja seksikkään uroksen kanssa.

”Tiedät kyllä mitä tapahtuu, jos pakenet, enkeli.” Gideon näykkäisi alahuultani ja rauhoitti kirpaisua kielensä hyväilyllä. ”Saan sinut kiinni.”

Jokin sisälläni huokaisi onnellisesti antautuen, ja vartalon rentoutui nautinnosta saadessaan painautua hänen kehoaan vasten. Halusin häntä alinomaa, niin valtavasti, että se tuntui fyysisenä pakotuksena. Se mitä tunsin oli himoa, mutta myös paljon enemmän. Se oli jotakin niin kallisarvoista ja syvällistä, ettei Gideonin tuntema himo ehdistanut minua samalla tavoin kuin jonkun toisen miehen halu olisi ehdistanut. Jos joku muu olisi yrittänyt alistaa minut kehonsa painon alle, olisin pimahtanut. Mutta Gideonin kanssa se ei ollut koskaan ollut mikään ongelma. Hän tiesi, mitä tarvitsin, ja kuinka paljon kestäisin.

Yhtäkkiä hän virnisti, ja sydämeni pysähtyi hetkeksi.

Hänen henkeäsalpaavat kasvonsa, joita kehystivät kiiltävät, tummat hiukset, saivat polveni notkahtamaan. Hän oli niin sivistynyt ja hienostunut silkkisten suortuviensa rentumaista pituutta lukuun ottamatta.

Hän hieroi nenäänsä nenääni vasten. ”Et voi hymyillä minulle sillä tavalla ja lähteä sitten vain pois. Kerro mitä ajattelit, kun puhuin puhelimesta.”

Hymyilin ironisesti. ”Sitä miten upeannäköinen sinä olet. On suorastaan ällöttävää, miten usein ajattelen sitä. Minun täytyy jo tottua siihen.”

Hän tarttui reiteeni, nykäisi minua tiukemmin itseään vasten ja pyöräytti lantiotaan kiusoittelevasti minua vasten. Hän oli hävyttömän hyvä sängyssä. Ja hän tiesi sen. ”En hemmetissä anna sinun tottua siihen.”

”Niinkö?” Himo väreili sisälläni, ja vartaloni halusi ahneesti koskettaa hänen vartalooaan. ”Et kai väitä, että haluat jonkun hullaantuneen naisen takertuvan itseesi, herra ’Vihaan liioiteltuja odotuksia?’”

”Minä haluan”, hän totesi ääni hyristen, nosti kätensä leualeni ja hieroi alahuultani peukalollaan, ”että ajattelet koko ajan vain minua, jotta et ehdi ajatella ketään muuta.”

Vedin henkeä hitaasti ja vapisten. Hänen hehkuvan kiihkeä katseensa, hänen äänensä kiihottava sävy, vartalonsa lämpö ja ihonsa herkullinen tuoksu viettelivät minut täysin. Hän oli huumeeni, eikä minulla ollut aikomustakaan päästä addiktiostani eroon.

”Gideon”, huokaisin lumoutuneena.

Hän painoi kauniin suunsa huulilleni päästäen matalan, pehmeän äännähdyksen, ja kaikki ajatukseni kiireestä haihtuivat, kun hän antoi minulle mehevän, syvän suudelman... joka onnistui melkein kääntämään huomioni epävarmuudesta, jonka hän oli juuri paljastanut.

Työnsin sormet hänen hiuksiinsa, pitelin häntä aloillaan ja vastasin hänen suudelmaansa. Olimme olleet yhdessä vasta

todella vähän aikaa. Alle kuukauden. Sen lisäksi kumpikaan meistä ei tiennyt, miten toimia parisuhteessa, jollaista yritimme rakentaa – suhteessa, jossa kieltäydyimme teeskentelemästä, ettemme olleet kumpikin pahasti rikkinäisiä ihmisiä.

Hän halasi minua omistavasti puristaen. ”Olisin halunnut viettää viikonlopun kanssasi Florida Keysissä – alasti.”

”Hmm, kuulostaa hyvältä.” Enemmän kuin vain hyvältä. Vaikka olikin sykähdyttävää nähdä Gideon kolmiosaisessa puvussa, nautin paljon enemmän, kun näin hänet alastomana. Jätin kertomatta, etten ollut vapaa viikonloppuna...

”Mutta nyt minulta meneekin koko viikonloppu liikeasioiden hoitamiseen”, hän mutisi huulet huuliani vasten.

”Tarkoitatko niitä liikeasioita, joita lykkäsit ollaksesi minun kanssani?” Hän oli tehnyt lyhyempää päivää viettääkseen aikaa minun kanssani, ja tiesin sen kostautuvan hänelle. Äitini oli kolmatta kertaa naimisissa, ja kaikki hänen aviomiehensä olivat omalla alallaan menestyviä ja varakkaita moguleita. Tiesin, että he maksoivat kunnianhimostaan erittäin pitkällä työpäivillä.

”Maksan muille anteliasta palkkaa, jotta voin olla sinun kanssasi.”

Se oli taidokas väistöliike, mutta huomasin silti ärtyneen välähdyksen hänen kasvoillaan, joten käänsin hänen ajatuksansa muille raiteille. ”Kiitos. Haetaan kahvia ennen kuin meille tulee kiire.”

Gideon sipaisi alahuultani kielellään ja irrotti sitten otteensa. ”Haluaisin, että lento pääsee lähtemään kahdeksaan mennessä huomenillalla. Pakkaa mukaan kevyitä vaatteita. Arizonassa on kuumaa ja kuivaa.”

”Mitä?” Räpyttelin hänen etääntyvälle selälleen, kun hän katosi työhuoneeseensa. ”Arizonassako sinulla on liikeasioita?”

”Ikävä kyllä.”

Hmm... hetkinen vain. En halunnut riskeerata kahvin saamista, joten lykkäsin väittelyä ja jatkoin matkaa keittiöön. Gideonin tilavassa asunnossa oli ihastuttavaa sotaa edeltävän ajan arkkitehtuuria ja sirot kaari-ikkunat, ja korkoni kopisivat välillä kiiltävällä kovapuulla ja välillä niiden ääni vaimeni Aubusson-mattoihin. Ylellinen tila oli sisustettu tummalla puulla ja neutraaleilla kankailla, ja sisustusta piristivät jalokivenhoitoiset vivahteet. Asunto julisti omistajansa varakkuutta, mutta onnistui kuitenkin olemaan lämmin ja kutsuva, mukava paikka, jossa saattoi rentoutua ja nauttia olostaan.

Kun tulin keittiöön, en haaskannut aikaa, vaan tyrkkäsin oitis matkamukin yhden kupin kahvinkeittimeen. Gideon liittyi seuraan puvuntakki toisella käsivarrella ja kännykkä toisessa kädessä. Vaihdoin häntä varten toisen matkamukin keittimeen ja otin sitten jääkaapista kevytkermää.

”Ehkä se on sittenkin vain hyvä juttu.” Käännyin Gideoniin päin muistuttaakseni häntä kämppekaveriini liittyvästä asiasta. ”Minun täytyy takoa vähän järkeä Caryn päähän viikonloppuna.”

Gideon pudotti kännykän takin sisätaskuun ja ripusti takin pikkupöydän baarituolin selkänojalle. ”Sinä lähdet minun mukaani, Eva.”

Huokaisin raskaasti ja kaadoin kevytkermää kahviin. ”Mitä minä siellä teen? Makoilen alastomana odottamassa, että saat työsi hoidettua ja tulet panemaan minua?”

Hän katsoi minua tiukasti silmiin samalla kun otti mukinsa ja siemaisi höyryävää kahvia aivan liian harkituin elein. ”Pitääkö tästä alkaa riidellä?”

”Pitääkö sinun heittäytyä hankalaksi? Mehän puhuimme tästä. Tiedät etten voi jättää Carya sen jälkeen, mitä illalla tapahtui.” Olin löytänyt olohuoneestani kehojen rykelmän ryhmäpanopuuhissa.

Laitoin tölkin takaisin jääkaappiin, ja yhtäkkiä minut valtasi tunne, että hän veti minua tahdonvoimallaan vääjäämättä puoleensa. Niin oli ollut alusta lähtien. Halutessaan Gideon sai minut *tuntemaan* vaatimuksensa. Ja minun oli hyvin, hyvin vaikeaa sulkea korvani siltä osalta itsessäni, joka aneli, että saisi antaa hänelle kaiken, mitä hän halusi. ”Sinä huolehdit bisneksistä, minä huolehdin parhaasta ystävästäni, ja sitten me huolehdimme taas toisistamme.”

”Eva, minä palaan vasta sunnuntai-iltana.”

Voi ei... Vatsaani kouraisi, kun kuulin, että olisimme niin kauan erossa toisistamme. Useimmat pariskunnat eivät viettäneet joka ikistä vapaahetkeä yhdessä, mutta me emme olleetkaan kuin muut. Meillä molemmilla oli estoja ja epävarmuuden tunteita, ja me olimme riippuvaisia toisistamme, joten meidän täytyi olla säännöllisesti yhdessä, jotta pystyimme toimimaan normaalisti. Minusta oli kauheaa olla erossa hänestä. Olin harvoin muutamaa tuntia pidempään ajattelematta häntä.

”Sinäkään et kestä sellaista ajatusta”, hän totesi hiljaa katsellen minua tarkkaavaiseen tapaansa. ”Me molemmat olemme sunnuntaihin mennessä ikävästä sekaisin.”

Puhalsin kahviin ja siemaisin sitä nopeasti. Minua huolestutti ajatus, että joutuisin pärjäämään koko viikonlopun ilman

hüntä. Ja minua suorastaan kammotti ajatus, että hän viettäisi sen ajan poissa minun luotani. Arizonassa hänelle avautuisi kokonainen vaihtoehtojen ja mahdollisuuksien maailma, ja hän tapaisi naisia, jotka eivät olleet yhtä häiriintyneitä ja hankalia kuin minä.

Sain silti sanottua: ”Me kumpikin tiedämme, ettei sellainen ole ihan tervettä, Gideon.”

”Kuka niin väittää? Kukaan muu ei tiedä, millaista meillä on yhdessä.”

Se oli kyllä myönnettävä.

”Meidän pitää lähteä töihin”, sanoin varmana siitä, että tämä umpikuja vaivaisi meitä suunnattomasti koko päivän. Sopisimme asian myöhemmin, mutta juuri nyt sille ei voinut mitään.

Gideonin lanne nojasi tiskiini, ja hän risti nilkkansa eikä hievahtanutkaan. ”Meidän pitää sopia niin, että sinä tulet minun mukaani.”

”Gideon.” Jalkani alkoi naputtaa travertiinilattiaa. ”Enhän minä voi luopua omasta elämästäni sinun vuoksesi. Jos muuttun pelkäksi koristeeksi, kyllästyit nopeasti. Hemmetti, alkaisin itsekkin inhota itseäni. Ei sen pitäisi tuntua näin ylivoimaiselta, että käytämme pari päivää muiden elämänalueiden hoitamiseen, vaikka emme pitäisi siitä tippaakaan.”

Hän katsoi minua suoraan silmiin. ”Ei noin hankala ihminen voisi olla pelkkä koriste.”

”Kyllä rettelöitsijä toisen tuntee.”

Gideon suoristautui ja muuttui hetkessä mietiskelevän aistillisesta vangitsevan intensiiviseksi. Hän oli todella oikukas – niin kuin minäkin. ”Sinusta on kirjoiteltu viime aikoina paljon lehdissä, Eva. Ei ole mikään salaisuus, että olet New Yor-

kissa. En voi jättää sinua tänne yksin. Ota Cary mukaan, jos on pakko. Voit takoa järkeä hänen päähänsä sillä aikaa kun odotat, että saan työt hoidettua ja tulen panemaan sinua.”

”Hah.” Näytin ymmärtäväni, että hän yritti keventää tunnelmaa huumorilla, mutta tajusin, että todellinen syy, miksi hän vastusti minusta erossa olemista oli – *Nathan*. Entinen velipuoleni oli elävä painajainen menneisyydestäni, ja Gideon tuntui pelkäävän, että hän voisi ilmestyä nykyiseen elämäni. Minua pelotti myöntää, ettei hän ollut täysin väärässä. Anonymiteetin suojakilpi, joka oli suojannut minua vuosien ajan, oli särkynyt suhteemme saatua paljon julki-suutta osakseen.

Voi luoja... meillä ei todellakaan ollut aikaa *sen* sotkun setvimiseen, mutta tiesin, ettei Gideon tekisi myönnytyksiä sellaisen asian suhteen. Hän oli mies, joka piti omaisuudestaan tiukasti kiinni, joka torjui kilpailijansa säälimättömällä tarkkuudella ja joka ei koskaan antaisi minkään vahingoittaa minua. Olin hänen turvapaikkansa, mikä teki minusta hänelle ainutlaatuisen ja korvaamattoman.

Gideon vilkaisi kelloaan. ”Nyt täytyy lähteä, enkeli.”

Hän nappasi puvuntakkinsa mukaan ja viittasi minua kulkemaan edellään läpi ylellisen olohuoneen, josta otin mukaan käsilaukun ja kassin, jossa oli kävelykengät ja muita tarpeellisia tavaroita. Pian olimme laskeutuneet ensimmäiseen kerrokseen hänen yksityishissillään, ja istahdin hänen mustan citymaasturi-Bentleynsä takapenkille.

”Hei, Angus”, tervehdin kuljettajaa, joka hipaisi vanhan-aikaisen kuljettajanlakkinsa lippaa.

”Huomenta, neiti Tramell”, hän vastasi hymyillen. Hän oli vanha herrasmies, jonka punaisissa hiuksissa oli runsaasti

valkoista. Pidin hänestä monestakin syystä, etenkin siksi, koska hän oli kuljettanut Gideonia peruskouluajoista lähtien ja välitti tästä aidosti.

Vilkaisin nopeasti Rolexia, jonka olin saanut äidiltäni ja isäpuoleltani, ja totesin ehtiväni töihin ajoissa... jollemme jumittuisi ruuhkaan. Juuri sitä ajatelllessani Angus sujahti taidokkaasti kadulle taksien ja autojen mereen. Gideonin asunnon kireän hiljaisuuden jälkeen Manhattanin meteli herätti minut tehokkaasti kuin kofeiinishokki. Autontorvien töötäily ja renkaiden tömähdykset kaivon kantta vasten virkistivät minua. Ripeästi liikkuvat jalankulkijavirrat reunustivat ruuhkaista katua molemmin puolin, ja rakennukset kohosivat kunnianhimoisesti taivaisiin pitäen meidät varjossa, vaikka aurinko nousi yhä ylemmäs.

Voi taivas, miten paljon rakastinkaan New Yorkia. Käytin joka päivä aikaa imeäkseni sitä itseeni, sopeutuakseni siihen paremmin.

Nojauduin nahkaista selkänöjää vasten, tartuin Gideonin käteen ja puristin sitä. ”Tuntuisiko sinusta paremmalta, jos lähtisin Caryn kanssa jonnekin viikonlopuksi? Vaikkapa pikaiselle Vegasin reissulle?”

Gideonin silmät kapenivat. ”Olenko minä uhka Carylle? Siksikö et suostu harkitsemaan Arizonaa?”

”Mitä? Et ole. En usko mitään sellaista.” Käännyin häneen päin. ”Joskus menee koko yö ennen kuin saan hänet avautumaan.”

”Et usko?” hän toisti kuullen vain ensimmäiset kakaisevani sanat.

”Hänestä tuntuu ehkä siltä, ettei hän voi pyytää minulta apua silloin kun haluaisi, koska olen aina sinun kanssasi”, sel-

vitin ja pitelin mukiani molemmin käsin, kun ajoimme kuopan ylitse. ”Sinä et voi olla mustasukkainen Carysta. Kun sanon, että hän on minulle kuin veli, se ei ole mikään vitsi, Gideon. Sinun ei tarvitse pitää hänestä, mutta sinun täytyy ymmärtää, että hän tulee aina kuulumaan elämäni.”

”Sanotko hänelle samaa minusta?”

”Ei minun tarvitse. Hän tietää sen. Yritän saada aikaiseksi kompromissin –”

”En koskaan tee kompromisseja.”

Kulmakarvani kohosivat. ”Et varmastikaan liike-elämässä. Mutta tämä onkin ihmissuhde, Gideon. Se vaatii molemminpuolista –”

Gideonin ärähdys keskeytti puheeni. ”Minun lentokoneeni, minun hotellini, ja jos poistutte hotellista, otatte turvamiehet mukaan.”

Hänen yhtäkkinen, vastentahtoinen luovutuksensa yllätti minut ja olin pitkään hiljaa. Niin pitkään, että hänen kulmakarvansa nousivat korkealle läpitunkevan sinisten silmien yllä, ja hänen katseensa sanoi *ota tai jätä*.

”Eikö tuo nyt ole liioittelua?” jatkoin. ”Minullahan on Cary mukana.”

”Ymmärrät varmaan, jos en eilisillan jälkeen luota siihen, että hän pystyy pitämään sinusta huolta.” Gideon joi kahviaan, ja hänen asentonsa kertoi selkeästi, että keskustelu oli hänen mielestään päättynyt. Hän oli kertonut minulle hyväksymänsä vaihtoehdot.

Sellainen ylimielisyys olisi voinut yllyttää minua ilkeilemään, jollen olisi ymmärtänyt, että hänen motivaationaan oli minusta huolehtiminen. Menneisyydessäni oli inhottavia luurankoja, ja Gideonin tapaileminen oli saattanut minut

julkisuuden valokeilaan, joka saattaisi johdattaa Nathan Barkerin suoraan ovelleni.

Lisäksi kaiken ympärillä olevan kontrolloiminen oli vain Gideonille tyypillistä. Se kuului kuvaan, ja minun täytyi vain sopeutua siihen.

”Selvä”, myönnyin. ”Mikä hotelli on sinun?”

”Minulla on muutama hotelli. Voit valita itse.” Hän katseli ulos ikkunasta. ”Scott lähettää sinulle sähköpostilla listan hotelleista. Kun olet tehnyt valinnan, kerro se hänelle, ja hän järjestää kaiken. Me lennämme sinne yhdessä ja palaamme takaisin yhdessä.”

Nojasin olkapäälläni selkänojaan, siemaisin kahvia ja huomasin, miten hänen kätensä oli nyrkissä reidellä. Sävytetyn ikkunan peilikuvassa Gideonin kasvot olivat ilmeettömät, mutta aistin hänen äreytensä.

”Kiitos”, sanoin hiljaa.

”Älä viitsi. En pidä tästä yhtään, Eva.” Hänen leuassaan nyki lihas. ”Kämppiksesi sekoilee, ja minun täytyy viettää viikonloppu ilman sinua.”

Minusta tuntui pahalta, että hän oli onneton, joten otin hänen kahvinsa ja laskin molempien matkamukit mukinpidikkeisiin. Sitten kipusin hänen syliinsä hajareisin. Kiedoin käteni hänen hartioilleen. ”Arvostan sitä, että joustit tämän asian suhteen, Gideon. Se on minulle iso juttu.”

Hän katseli minua ankarasti sinisillä silmillään. ”Tiesin jo sillä hetkellä kun näin sinut, että menettäisin sinun takiasi järkeni.”

Hymyilin muistellen tapaamistamme. ”Silloin kun retkoitin pepullani Crossfire-rakennuksen aulassa?”

”Jo sitä ennen. Ulkona.”

Kysyin otsa rypyssä: ”Missä ulkona?”

”Jalkakäytävällä.” Gideon tarttui minua lantiosta ja puristi omistavaan, käskevään tapaansa, joka sai minut haluamaan häntä niin että sattui. ”Olin lähdössä kokoukseen. Jos olisin lähtenyt hetkeä myöhemmin, en olisi nähnyt sinua. Olin juuri istunut autoon, kun astuit esiin kulman takaa.”

Muistin Bentleyyn, joka oli seissyt sinä päivänä joutokäynnillä jalkakäytävän reunassa. Olin ollut niin rakennuksen lumoissa, etten ollut huomannut kiiltävää autoa tullessani, mutta olin pannut sen merkille lähtiessäni.

”Iskeydyit tajuntaani samalla hetkellä kun näin sinut”, hän sanoi karhealla äänellä. ”En voinut irrottaa katsettani. Halusin sinua heti. Järjettömästi. Melkein väkivaltaisesti.”

Miten en ollut oivaltanut, että ensimmäiseen kohtauksemme oli liittynyt enemmän kuin olin tajunnutkaan? Olin luullut, että olimme törmänneet toisiimme sattumalta. Mutta hän oli ollut lähdössä rakennuksesta... mikä tarkoitti, että hän oli palannut sisään tarkoituksella. Minun vuokseni.

”Sinä pysähdyit aivan Bentleyyn viereen”, hän jatkoi, ”ja kallistit päätäsi taaksepäin. Katselit rakennusta, ja näin sinut mielessäni polvillasi, katsomassa minua samalla tavalla.”

Gideonin äänen matala värähtely sai minut kiemurtelemaan hänen sylissänsä. ”Millä tavalla?” kuiskasin hänen hehkuvan katseensa lumoamana.

”Innokkaana. Hieman kunnioittavana... hivenen pelokkaana.” Hän tarttui takapuoleeni ja veti minut tiukemmin itseään vasten. ”En voinut mitenkään estää itseäni seuraamasta sinua sisälle. Ja siellä sinä olit, aivan kuten olin halunnutkin, melkein polvillasi edessäni. Mielessäni vilisi sillä het-

kellä fantasioita siitä, mitä tekisin sinulle, kun saisin sinut alastomana viereeni.”

Nielaisin muistellessani omaa samanlaista reaktiotani. ”Kun näin sinut ensimmäisen kerran, ajattelin seksiä. Rajua, estotonta seksiä.”

”Minä näin sen.” Hänen kätensä liukkuivat ylös selkääni pitkien. ”Ja tiesin, että sinäkin näit *minut*. Näit mikä olen... mitä sisälläni on. Näit suoraan lävitseni.”

Ja juuri se oli tyrkännyt minut takamukselleni – kirjaimellisesti. Olin katsonut häntä silmiin ja tajunnut, kuinka tiukasti hän itseään hallitsi, kuinka varjojen täyttämä hänen sielunsa oli. Olin nähnyt auktoriteetin, himon, itsehillinnän ja vaativuuden. Sisimmässäni olin tiennyt, että hän ottaisi minut valtaansa. Oli helpottavaa tietää, että hän oli tuntenut sisällään samanlaisen myllerryksen nähdessään minut.

Gideon painoi kädet lapaluilleni ja veti minua lähemmäs, kunnes otsamme koskettivat. ”Kukaan ei ole koskaan ennen nähnyt sitä, Eva. Sinä olet ainoa.”

Kurkkuani kuristi kipeästi. Gideon oli monella tapaa ankara mies, mutta hän osasi myös olla todella hellä. Lähes lapsellisella tavalla, mikä oli minusta ihanaa, sillä se oli aitoa ja kontrolloimatonta. Jos kukaan muu ei vaivautunut katsoomaan hänen hätkähdyttävää komeuttaan ja vaikuttavaa pankkitiliään pidemmälle, he eivät ansainneet tuntea häntä. ”Minulla ei ollut tuosta aavistustakaan. Olit niin... tyyni. Näytit siltä, etten vaikuttanut sinuun millään lailla.”

”Vai tyyni?” hän tuhahti. ”Minähän olin tulella sinun takiasi. Olen ollut siitä lähtien ihan sekaisin.”

”Kiitos vain.”

”Sait minut tarvitsemaan sinua”, hän sanoi käheästi. ”Nyt en kestä ajatusta, että joudun olemaan kaksi päivää ilman sinua.”

Pitelin hänen leukaansa käsien välissä ja suutelin häntä hellästi, lepytellen ja anteeksipyyttävästi. ”Minäkin rakastan sinua”, kuiskasin hänen kaunista suutaan vasten. ”Minäkään en kestä olla erossa sinusta.”

Hän vastasi suudelmaan ahnaasti ja suutani ahmien, mutta piteli minua lähellään hellästi ja kunnioittavasti. Niin kuin olisin hänelle arvokas. Kun hän vetäytyi taaksepäin, hengitimme kumpikin raskaasti.

”En ole edes sinun tyyppiäsi”, kiusasin yrittäen keventää tunnelmaa ennen töihin menoa. Gideonin mieltymys ruskeaveriköihin oli tunnettu ja dokumentoitu tosiasia.

Tunsin, että Bentley ajoi tien sivuun ja pysähtyi. Angus nousi autosta, jotta saisimme olla kahden, jättäen moottorin käyntiin ja ilmastoinnin päälle. Katsoin ulos ikkunasta ja näin vieressä Crossfire-rakennuksen.

”Siitä naistyyppistä puheen ollen –” Gideonin pää painautui selkänöjaan. Hän huokaisi syvään. ”Corinne yllättyi sinusta. Et ollut sellainen kuin hän oli odottanut.”

Leukapieleni kiristyivät, kun Gideon mainitsi entisen kihlattunsa. Tiesin, että Gideonille heidän suhteessaan oli ollut kyse ystävytydestä ja yksinäisyydestä eikä rakkaudesta, mutta silti kateuden kynnet kaivautuivat sisimpääni. Mustasukkaisuus oli yksi inhottavista vioistani. ”Koska olen vaaleaverikko?”

”Koska... et ole hänen näköisensä.”

Henkeni salpautui. En ollut nähnyt asiaa niin, että Corinne olisi ollut Gideonin ihannenaisten malli. Jopa Magdalene

Perez – eräs Gideonin ystävästä, joka toivoi olevansa enemmän kuin pelkkä ystävä – oli sanonut pitäneensä tummat hiuksensa pitkinä jäljitelläkseen Corinnea. Mutta en ollut hahmottanut, mitä kaikkea huomautus piti sisällään. Voi hyvä luoja... jos se oli totta, Corinne vaikutti Gideoniin todella voimakkaasti, suorastaan sietämättömän voimakkaasti. Sykkeeni nousi ja vatsaani alkoi vääntää. Vihasin Corinnea järjettömästi. Vihasin sitä, että hän oli saanut edes pienen osan Gideonista. Vihasin jokaista naista, joka oli tuntenut Gideonin kosketuksen... hänen himonsa... hänen uskomattoman vartalonsa.

Aloin liukua pois hänen päältään.

”Eva.” Hän pysäytti minut puristamalla reisiäni tiukemmin. ”En tiedä, onko hän oikeassa.”

Vilkaisin hänen käsiään, ja kun näin oikean käden sormessa antamani lupaussormuksen – merkin omistajuudestani – rauhoituin. Minua tyynnytti myös hänen hämmentynyt ilmeensä. ”Etkö?”

”Jos kyse oli siitä, se ei ollut mitenkään tietoista. En etsinyt häntä muista naisista. En edes tiennyt etsiväni mitään ennen kuin näin sinut.”

Sivelin hänen takinliepeitään tuntien valtavaa helpotusta. Ehkä Gideon ei ollut tietoisesti etsinyt Corinnea, mutta vaikka hän olisikin, olin täysin erilainen kuin Corinne sekä ulkonäöltäni että luonteeltani. Olin hänelle ainutlaatuinen, nainen joka erosi kaikin tavoin hänen muista naisistaan. Toivoin, että se riittäisi rauhoittamaan mustasukkaisuuteni.

”Ehkä se ei ollut niinkään mieltymys, vaan kaavamainen tapa.” Silitin hänen otsansa ryppyjä. ”Sinun kannattaa kysyä

sitä tohtori Peterseniltä, kun tapaamme hänet illalla. Kunpa minulla olisi enemmän vastauksia kaikkien terapiavuosiene jälkeen, mutta ei minulla ole. Meidän välillämme taitaa olla paljon selittämätöntä. En vielääkään käsitä, mitä sinä oikein minussa näet, kun olet jäänyt niin pahasti koukkuun.”

”Kyse onkin siitä, mitä *sinä* näet *minussa*, enkeli”, hän sanoi hiljaa, lempeämmän näköisenä. ”Siitä että sinä tiedät, mitä sisälläni on, ja että haluat minua silti yhtä paljon kuin minä haluan sinua. Menen joka ilta nukkumaan peläten, että huomaan herätessäni sinun lähteneen. Tai että pelästyttiin sinut pois... että olet pelkkää unta –”

”Ei. Gideon.” *Jesus*. Hän särki sydämeni joka päivä. Pirstoi minut palasiksi.

”Tiedän etten kerro sinulle, mitä tunnen sinua kohtaan, samalla tavalla niin kuin sinä kerrot minulle, mutta olen sinun. Sinä tiedät sen.”

”Niin, tiedän että rakastat minua, Gideon.” Järjettömästi. Hillittömästi. Pakkomielteisesti. Samoin kuin minä häntä.

”Olen täysin sinun vallassasi, Eva.” Gideon kallisti päätään ja veti minut valtavan herkkään suudelmaan huulet hellästi huulieni alla liikkuen. ”Minä tappaisin sinun vuoksesi”, hän kuiskasi, ”ja luopuisin kaikesta omaisuudestani sinun vuoksesi... mutta en suostu luopumaan *sinusta*. Rajani on kaksi päivää. Älä pyydä enempää, koska en voi suostua siihen.”

Otin hänen sanansa vakavasti. Hänen rikkautensa suojausi häntä ja antoi hänelle valtaa ja itsenäisyyttä, jotka häneltä oli jossakin elämän vaiheessa riistetty. Hän oli kärsinyt julmuudesta ja häpäisystä, aivan kuten minäkin. Hän oli valmis luopumaan mielenrauhastaan pitääkseen minut, ja se merkitsi enemmän kuin sanat ”rakastan sinua”.

”Tarvitsen vain ne kaksi päivää, ässä, ja korvaan ne kyllä sinulle.”

Hänen ankara ilmeensä suli seksuaaliseksi kiihkoksi. ”Niinkö? Aiotko lepytellä minua seksillä, enkeli?”

”Aion”, myönsin häpeilemättä. ”Ja seksiä tulee olemaan runsaasti. Sellainen taktiikka tuntuu tehoavan sinuun.”

Hänen suunsa kaartui hymyyn, mutta katseen terävyys sai minut hengittämään kiivaammin. Gideonin pahaenteinen ilme sai minut muistamaan – aivan kuin olisin voinut unohtaa – että hän oli mies, jota ei voinut hallita tai taltuttaa.

”Voi, Eva”, hän lausui hyristen, retkottaen istuimella petomaisen huolettomana kuin sulavalinjainen pantteri, joka oli juuri napannut hiiren luolassaan.

Tunsin sisälläni hekumallisen sävähdyksen. Kun kyseessä oli Gideon, antauduin ilomielin ahmittavaksi.

CROSSFIRE-TRILOGIA

EVA JA GIDEON EIVÄT HALUA MUUTA KUIN OLLA
YHDESSÄ. MUTTA MENNEISYYS ON ERI MIELTÄ.

Gideon Cross. Virheettömän komea mutta sisältä särkynyt. Intohimomme paloi kirkkaalla liekillä, niin kuumana että poltin sydämeni. Hän oli pakkomielteeni. Unelmieni täyttymys. Minun.

Menneisyyteni oli yhtä karu kuin hänenkin. Olimme yhtä rikkiäisiä, haavoittuneita. Rakkautemme oli liian vaikeaa, liian tuskallista. Paitsi silloin kun se oli täydellistä. Nuo hetket jolloin pakottava tarve ajoi meidät suloisen hulluuden partaalle – ja sen

tuolle puolen. Gideon oli sielunkumppanini, puuttuva puoliskoni. Peilikuvani.

” Siirtykää syrjään, Danielle Steel ja Jackie Collins, romanttinen fiktio on saanut uuden valtiattaren.”

AMUSE



Crossfire 2, Sinusta heijastettu vie entistä syvemmälle Evan ja Gideonin rakkauden ja intohimon ristituleen. Jos pidit *Sinulle paljastetusta*, hullaannut tästä.

MUISTA MYÖS

CROSSFIRE 1 SINULLE PALJASTETTU
JA SYKSYLLÄ 2013 ILMESTYVÄ
CROSSFIRE 3 SINUUN KIEDOTTU

J

BON

www.tammi.fi
T84.2
Kansi: Shutterstock

ISBN 978-951-31-7184-1